

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **M. M.**
narozený X, státní příslušník Ukrajiny
bytem X
zastoupený Mgr. Alenou Holubkovou, advokátkou
sídlem Revoluční 726/13, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2025, č. j. OAM-483-16/ZR-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

1. Žalobce obdržel povolení k trvalému pobytu na území ČR s platností od 7. 4. 2008 (nicméně v ČR pobývá dle svého tvrzení již od roku 2000).
2. Dne 26. 2. 2025 žalovaný zahájil řízení o zrušení tohoto pobytového oprávnění. Učinil tak z moci úřední na základě podnětu Okresního soudu v Klatovech, který trestním příkazem ze dne 6. 9. 2024, sp. zn. 3 T 112/2024 (dále „trestní příkaz 3 T 112/2024“), žalobce odsoudil za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky.
3. Žalovaný si následně opatřil opis z evidence rejstříku trestů žalobce, příslušná pravomocná rozhodnutí trestních soudů a výpis z žalobcovy evidenční karty řidiče. Zjistil, že:
 - Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. 103 T 53/2014 (dále „trestní příkaz 103 T 53/2014“), byl žalobce odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku (dne 8. 4. 2014 řídil motorové vozidlo přesto, že věděl, že pozbyl řidičské oprávnění) k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 15 měsíců.
 - Rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 37 T 40/2015 (dále „rozsudek 37 T 40/2015“), byl žalobce odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku (dne 1. 3. 2015 řídil motorové vozidlo a bylo mu naměřeno 1,83 a 1,91 g/kg alkoholu v dechu) k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 2 let. Dále mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel na 20 měsíců.
 - Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 45 T 10/2021 (dále „rozsudek 45 T 10/2021“), byl žalobce odsouzen za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (od února 2018 do července 2019 společně s dalšími osobami zkrátit daň z příjmů právnických osob o 5 401 825 Kč a DPH o 5 970 438 Kč). Za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 4 let. Současně mu byl uložen peněžitý trest ve výši 1 140 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodní společnosti a družstev v délce 5 let.
 - Trestním příkazem 3 T 112/2024 byl odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku (dne 15. 7. 2024 řídil osobní motorové vozidlo, způsobil dopravní nehodu a bylo mu naměřeno 3,45 g/kg alkoholu v krvi) k peněžitému trestu ve výši 45 000 Kč a trestu zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 let.
 - Ve výpisu z evidenční karty řidiče měl žalobce ke dni 3. 3. 2025 celkem 18 různých záznamů.
4. Dne 12. 5. 2025 se žalobce k těmto podkladům vyjádřil. Uvedl, že velice lituje svého protiprávního jednání, za které však již byl náležitě potrestán. Vydání rozhodnutí o zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

trvalého pobytu by podle něj bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Fakticky celý život (již od roku 2000) žije v České republice, kde má celou rodinu, tedy obě svoje děti. V ČR má veškeré sociální vazby a je zde zaměstnán u společnosti FiliSta – úklid s.r.o. Podotkl, že součástí správního spisu nejsou informace o jeho rodinném životě ani o jeho vazbách na ČR. Před vydáním rozhodnutí by měl správní orgán zjistit skutkový stav věci a provést pohovor s žalobcem. Za situace, která na Ukrajině panuje, se žalobce ani nemá kam vrátit.

5. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 20. 5. 2025 (dále „napadené rozhodnutí“) zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“). Současně žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území ČR v délce 30 dní od právní moci napadeného rozhodnutí.
6. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že žalobce byl čtyřikrát odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a má více než 15 záznamů prokazujících protiprávní jednání na úseku dopravy. Případné zahlazení dříve uložených odsouzení není relevantní, podstatné je, že se žalobce opakovaně na území ČR dopouští protiprávního jednání. Tím naplnil důvod pro zrušení svého pobytového oprávnění podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť jeho protiprávní jednání představuje opakované a závažné narušení veřejného pořádku a zásah do práv a svobod druhých. Žalobce kromě velmi sofistikovaného podvodného jednání se značnou škodou, jehož byl jednou z ústředních postav, usedá za volant vozidla, kde nemá co pohledávat, neboť mu tato činnost byla zapovězena správními orgány. Dále opakovaně a ve značném stupni opilosti řídí motorové vozidlo takovým způsobem, který vede k dopravní nehodě. Ohrožuje životy, zdraví i majetek ostatních lidí. Ani přestupkovou protiprávní činnost vyplývající z evidenční karty řidiče nelze podceňovat (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 1. 10. 2024, č. j. 60 A 8/2024-41). Opakovaná protiprávní činnost žalobce představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti a práv a svobod druhých.
7. Žalovaný současně neshledal, že by napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahovalo do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce získal povolení k trvalému pobytu v roce 2007, je rozvedený a nejde o nezaopatřenou osobu. Na území ČR se nachází jeho bývalá manželka S. M., která se ovšem znovu vdala za jiného občana Ukrajiny a vede vlastní rodinný život. Společně s ní v ČR žijí i její děti, D. M. (narozená X), která je zároveň dcerou žalobce, a D. N. (narozený X), jehož biologický otec zemřel. Obě děti jsou zletilé a mají české občanství. Žalovanému není známo, že by tyto osoby byly existenčně vázány na žalobce. Sam žalobce rovněž nesdělil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by na něm byl někdo z rodiny existenčně závislý. Z toho plyne, že zrušení pobytového oprávnění žalobce nemá na kvalitu života jeho rodinných příslušníků zásadní vliv. Samotný fakt, že žalobce má v ČR rodinné vazby, nemůže založit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Odebráním pobytového oprávnění žalobce nedojde k zákazu jeho pobytu na území. Žalobce tak má možnost být s blízkými v kontaktu i nadále. Rozhodnutí páchat trestnou činnost bylo vědomým rozhodnutím žalobce. Muselo mu být zřejmé, že takové rozhodnutí bude mít pro jeho pobyt v ČR následky. Významným argumentem ve prospěch žalobce zůstává celková délka jeho pobytu v ČR, nicméně jeho ustavičná protiprávní činnost nesvědčí o jeho dostatečné integraci do české společnosti. Naopak existuje značně vysoké riziko recidivy. Žalobce na území ČR nevlastní ani nemovitost, ve které bydlí. Tvrzení žalobce o zaměstnání nemá vliv Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

na posouzení věci. Pokud existovaly zásadní informace týkající se žalobcových soukromých vazeb na území ČR nad rámec toho, co je zaneseno ve správním spisu, měl je žalobce sám konkretizovat a doložit, což se nestalo. Žalovaný k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38. Z návrhu na výslech žalobce není ani patrné, co jím mělo být nad rámec obsahu správního spisu zjištěno.

8. K poukazu žalobce na probíhající válečný konflikt na Ukrajině žalovaný uvedl, že tato skutečnost nemůže být automatickou ochranou cizinců, kteří páchají v ČR úmyslnou trestnou činnost. Navíc napadeným rozhodnutím není žalobci ukládán návrat na Ukrajinu, ale pouze povinnost opustit území ČR. Poté, co se osvědčí, může též požádat o nové pobytové oprávnění v ČR. Žalobci není navíc zapovězeno, aby využil bezvízového styku mezi ČR a Ukrajinou či požádal o nižší pobytový titul. Zrušením trvalého pobytu nedojde k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“).

II. Shrnutí podání účastníků

9. Žalobce podal dne 23. 6. 2025 žalobu proti napadenému rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).
10. V ní podotýká, že nijak nezlehčuje svoji trestní minulost, nicméně uložené tresty řádně vykonal a od to doby činí řádné kroky k nápravě: je zaměstnán, vede spořádaný život a plní podmínky soudem povoleného oddlužení. S ohledem na jeho současný způsob života a snahu o integraci na něj nelze nahlížet jako na osobu, která by představovala aktuální nebo závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Důraz, který žalovaný klade na jeho předchozí trestnou činnost, žalobce považuje za neúměrně narušení vyváženosti represe a prevence.
11. Účinky napadeného rozhodnutí mají pro žalobce likvidační charakter. I přesto, že nejde o správní vyhoštění, jsou účinky fakticky totožné, protože je jím žalobci uložena povinnost opustit území ČR, aniž by mu byla dána reálná možnost vést důstojný a stabilní život v jiné zemi. Žalobce v ČR žije více než dvě desetiletí. Má zde veškeré osobní, pracovní i společenské vazby. Za takové situace představuje napadené rozhodnutí fakticky „tiché vyhoštění“ a závažný zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život. Současně jde o odtržení od společnosti, do níž je hluboce integrován a kterou považuje za svůj domov.
12. Žalobce pochází z oblasti Ukrajiny, která se fakticky nachází mimo kontrolu ukrajinské státní moci z důvodu okupace Ruskou federací. Návrat by pro žalobce znamenal vstup do nebezpečného prostoru, kde nelze ochránit jeho základní lidská práva. Žalobce navíc ovládá výlučně ruský jazyk. To by jej mohlo činit zranitelným a vystavit riziku diskriminace či nepřátelského zacházení. V daném regionu nemá žádné zázemí ani podporu. Jako státní příslušník třetí země nemá žalobce možnost podat žádost o pobyt v jiném členském státě EU, aniž by nejprve opustil území ČR a vrátil se na Ukrajinu, kde by teprve absolvoval konzulární řízení. Kvůli válce je tato možnost pro žalobce objektivně nepřístupná. Vízum za účelem strpění nelze považovat za rovnocennou alternativu k trvalému pobytu. Na jeho udělení není ani nárok. Navíc tento druh oprávnění nenabízí sociální ani ekonomickou jistotu, kterou žalobce po více než dvaceti letech pobytu na území České republiky očekává.
13. Žalobce pro společnost nebezpečný není. Podle testu výhrady veřejného pořádku nestačí pouhé porušení práva, ale musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba, která se dotýká základního zájmu společnosti. Žalovaný tento test neaplikoval správně. Nadto žalobce není veden jako nežádoucí osoba. Napadené rozhodnutí není přiměřené okolnostem daného případu, protože žalobce žije v České republice s rodinou již 25 let. Kromě zletilých

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

děti již nikoho jiného nemá. Na Ukrajině nemá žádné sociální, kulturní ani ekonomické zázemí. Žalovaný nezohlednil závažnost a druh protiprávního jednání žalobce, délku jeho pobytu v ČR, jeho osobní a rodinné vztahy ani jeho ekonomické, společenské a kulturní vazby na ČR. Právo na respektování soukromého a rodinného života vychází z čl. 8 Úmluvy. Přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce musí být zkoumána s ohledem na povahu daného zásahu a takový zásah státu musí být nezbytný v demokratické společnosti. Pojem nezbytnosti je vykládán judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále „ESLP“) tak, že implikuje naléhavou sociální potřebu a musí být proporční ve vztahu ke sledovanému legitimnímu cíli. Žalobce odkazuje na rozsudek ze dne 5. 10. 2000, č. 54273/00, ve věci *Boultif proti Švýcarsku*, a rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, ve věci *Üner proti Nizozemsku*, ve kterých ESLP nastínil kritéria posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Tato kritéria žalovaný dostatečně nezohlednil.

14. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Podaná žaloba nemůže podle žalovaného sloužit k nápravě pasivity žalobce v průběhu správního řízení. Tím méně poukaz na povolené oddlužení v žalobě, o kterém žalovaný nevěděl. Nicméně případné finanční závazky může žalobce hradit i ze zaměstnání mimo ČR. Žalobce v žalobě poukazuje na tvrzená porušení řady ustanovení správního řádu, aniž by konkretizoval, co vlastně bylo porušeno.
15. Podle žalovaného žalobce opakovaně závažným způsobem porušil veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých. Tyto skutečnosti vyplývají z trestního příkazu 103 T 53/2014, rozsudku 37 T 40/2015, rozsudku 45 T 10/2021 a trestního příkazu 3 T 112/2024. Z výpisu z evidenční karty řidiče bylo dále zjištěno, že byl několikanásobně sankcionován správními orgány za protiprávní jednání. Celé správní řízení vyvolal žalobce svým opakovaným protiprávním jednáním. Napadené rozhodnutí nelze považovat za dvojí trestání žalobce, protože důvodem pro jeho vydání je skutečnost, že došlo k naplnění podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu tím, že žalobce opakovaně páchá úmyslnou trestnou činnost. Rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění není rozhodnutím trestní povahy.
16. Žalovaný musí v řízení o zrušení pobytu posuzovat závažnost hrozby, jakou cizinec představuje pro veřejný pořádek ČR. Pro toto posouzení je relevantní, zda a za co byl v minulosti odsouzen. Minulé odsouzení navíc svědčí o nízkém stupni integrace a o tom, že odsouzení a tresty nemají na žalobce žádný výchovný vliv, což zvyšuje pravděpodobnost, že se protiprávního jednání bude dopouštět i nadále. Předchozí trestná činnost žalobce ukazuje na jeho sklony k recidivě. K narušení veřejného pořádku nemusí dojít právě a jen v současnosti. Žalovaný rovněž odkazuje na rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, podle kterého správní orgány nemusejí hodnotit, zda je cizinec aktuální hrozbou pro veřejný pořádek, pokud rozhodují o zrušení cizincova trvalého pobytu z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku v minulosti. K otázce potenciálního znemožnění kontaktů s blízkými v ČR vlivem odebrání pobytového oprávnění žalovaný odkazuje na možnost využití bezvízového styku, případně může jeho rodina žalobce následovat na Ukrajinu či do jiného státu. Žalobci nebyla uložena povinnost vrátit se na Ukrajinu, pouze vycestovat z ČR. Z tohoto důvodu nemůže dojít k porušení zásady *non-refoulement*. Skutečnost, že je žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu, mu nebrání v tom, aby si požádal o nižší pobytové oprávnění.

III. Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
18. Žaloba je též přípustná, neboť podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze proti rozhodnutí žalovaného vydaného z důvodu uvedeného mj. v § 77 odst. 2 písm. a) tohoto podat odvolání. Napadené rozhodnutí je tudíž rozhodnutím, proti kterému již nelze uplatnit žádné opravné prostředky před správním orgánem (§ 68 písm. a) s. ř. s.).
19. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 172 odst. 10 zákona o pobytu cizinců do 90 dnů ode dne jejího podání.
20. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
21. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
22. Nelze automaticky říci, že by opakované spáchání více trestných činů bylo vždy *opakovaným závažným narušením veřejného pořádku* ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pro které lze cizinci zrušit trvalý pobyt. I když tomu tak často bude, vždy je nezbytné individuálně posoudit závažnost protiprávního jednání cizince ve vztahu k veřejnému pořádku (rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2024, č. j. 7 Azs 303/2023-26, odst. 16).
23. Žalovaný v této postupuval v souladu s tímto principem, neboť v napadeném rozhodnutí zhodnotil závažnost jednotlivých trestných činů a poukázal na vzniklé či hrozící následky žalobcova jednání (viz zejména str. 9 napadeného rozhodnutí). Například u odsouzení Městským soudem v Praze žalovaný přiléhavě akcentoval, že šlo o úmyslnou, déle trvající a závažnou trestnou činnost s celkovou škodou v milionech Kč. U posledního odsouzení z roku 2024 žalovaný zdůraznil, že žalobce usedl za volant s 3,45 ‰ (!) alkoholu v krvi, přičemž způsobil dopravní nehodu. Soud souhlasí s žalovaným, že bylo shodou šťastných okolností, že v takovém stupni opilosti žalobce nezpůsobil výrazně závažnější následky, v první řadě na lidském zdraví. Není tedy pravdou, že by žalovaný nehodnotil závažnost protiprávního jednání žalobce, jak je obecně tvrzeno v žalobě. Nadto žalobce ani nijak konkrétně s těmito závěry žalovaného nepolemizuje. S ohledem nejen na četnost, ale i závažnost protiprávního (zejména trestněprávního) jednání žalobce soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu lze dále odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
24. Ve vztahu k žalobci, který je dlouhodobě pobývajícím rezidentem ve smyslu čl. 2 písm. b) směrnice 2003/109/ES (směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty), se uplatní rovněž čl. 9 odst. 3 uvedené směrnice, podle něhož členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývajícím rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12.

25. NSS v rozsudku ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, č. 4580/2024 Sb. NSS, dovedl, že aby mohlo ministerstvo odejmout cizinci – dlouhodobému rezidentovi ve smyslu směrnice 2003/109/ES – povolení k trvalému pobytu kvůli výhradě veřejného pořádku, mj. i z důvodu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, musí shledat, že jeho osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.
26. Krajský soud si je vědom, že k této otázce existují i rozhodnutí NSS, která dospěla k opačnému závěru (ostatně žalovaný je cituje v napadeném rozhodnutí). Krajský soud však souhlasí se závěry „sbírkového“ rozsudku č. j. 10 Azs 292/2023-53, že tato rozhodnutí adekvátně nereflktují stávající judikaturu Soudního dvora EU (blíže viz odst. 30–31 odkazovaného rozsudku NSS). Závěry rozsudku č. j. 10 Azs 292/2023-53 přebírá i další judikatura správních soudů (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2024, č. j. 5 Azs 12/2024-56, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 5. 2025, č. j. 19 A 6/2024-54, odst. 22, či rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 5. 2025, č. j. 54 A 3/2025-67, odst. 22) a NSS sám již označuje tuto otázku za vyřešenou (viz usnesení NSS ze dne 22. 4. 2025, č. j. 1 Azs 30/2025-117, odst. 18).
27. Žalovaný k této otázce přistoupil v napadeném rozhodnutí poněkud ambivalentně. Na jedné straně odkázal právě na výše zmíněnou, již překonanou judikaturu NSS, podle níž správní orgány nemusejí hodnotit, zda je cizinec aktuální hrozbou pro veřejný pořádek (str. 9 napadeného rozhodnutí). Na druhé straně žalovaný konstatoval, že žalobce ohrožuje životy, zdraví i majetek ostatních lidí a jeho opakovaná trestná činnost představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména zájmu na ochraně veřejného pořádku (str. 4 napadeného rozhodnutí). A z opakovaných odsouzení žalobce žalovaný usuzoval na to, že uložené tresty neměly na žalobce výchovný vliv, což značně zvyšuje pravděpodobnost, že se protiprávního jednání dopustí i v budoucnu (str. 7 napadeného rozhodnutí). Z toho soud dovozuje, že se žalovaný navzdory odkazu na již překonanou judikaturu nevěnoval pouze v minulosti spáchané protiprávní činnosti žalobce, ale hodnotil též, zda žalobce v návaznosti na tuto minulost představuje i v současnosti hrozbu pro veřejný pořádek. A dospěl ke kladné odpovědi.
28. Žalobce v tomto ohledu v žalobě značně obecně namítá, že s ohledem na jeho současný způsob života, prokázanou snahu o integraci a naplňování zákonných i společenských očekávání nepředstavuje aktuální či závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.
29. Soud však souhlasí se žalovaným, že s ohledem na opakované páčání trestných činů (žalobce páchal trestnou činnost v letech 2014, 2015, 2018–2019 a 2024) i přestupků [první záznam má žalobce v EKŘ již z roku 2004, poté průběžně zejména překračoval povolenou rychlost a držel telefonní přístroj při řízení, v roce 2021 opět řídil pod vlivem alkoholu (0,69 ‰)], není dobrý důvod se domnívat, že by se žalobce poučil ze své minulosti a nyní nepředstavoval dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. V jeho případě zjevně nejde o ojedinělé vybočení z jinak řádně vedeného života. Z ničeho nevyplývá, že by se v jeho životě změnilo cokoliv zásadního, například že by zapracoval na svých problémech s alkoholem, z nichž pramenily dva jeho trestné činy, včetně toho posledního, ale i další protiprávní činnost zaznamenaná v EKŘ. Od spáchaní posledního trestného činu nadto neuplynul v době vydání napadeného rozhodnutí ani rok, tudíž nelze hovořit ani o nějakém dlouhodobém období, po které žalobce žije řádným životem.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

30. Z těchto důvodů se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku.
31. Dále se soud zabýval tím, zda bylo zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu přiměřené z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života, jak přímo vyžaduje § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
32. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
33. K rozsahu povinnosti správních orgánů vyhledávat a zjišťovat důkazy ohledně dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu NSS v rozsudku ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020-35, uvedl, že „[p]o správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo dokazování provedené a vyhodnocené správními orgány dostatečné.“ V rozsudku ze dne 27. 2. 2024, č. j. 7 Azs 282/2023-49, nicméně NSS rovněž zdůraznil, že řízení zahájené z moci úřední, kterým má být uložena povinnost (rovněž se jednalo o zrušení platnosti trvalého pobytu cizince a stanovení lhůty k vycestování) je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní orgán má povinnosti opatřit si náležité podklady pro své rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to stran rozhodných skutečnostech svědčících v prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgán tak nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné shromáždění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti. Tato jeho povinnost je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout veškerou potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení. Avšak ani pasivita cizince ve správním řízení nezabývá správní orgán jeho zákonné povinnosti k dostatečnému zjištění skutkového stavu (obdobně např. rozsudky NSS ze dne 16. 11. 2020, č. j. 1 Azs 284/2020 - 19, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69, a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 - 33).
34. Soud v první řadě konstatuje, že nemá za to, že by žalovaný tuto svoji vyhledávací povinnost nesplnil. Je pravdou, že se v tomto ohledu žalovaný spolehl prakticky jen na záznamy z Cizineckého informačního systému a dalších evidencí (viz str. 5 napadeného rozhodnutí), nicméně v kontextu nyní posuzované věci nemá soud za to, že by jeho kroky byly nedostatečné a že by nezjistil skutkový stav v potřebném rozsahu. Žalobce sám se ve správním řízení k dopadům případného zrušení jeho pobytového oprávnění vyjádřil (viz jeho výše citovaný vyjádření ze dne 12. 5. 2025), přičemž ani podle soudu v něm nezaznělo

nic zásadního, co by vyžadovalo opatření dalších podkladů. Soud také souhlasí s žalovaným, že žalobce nevysvětlil, k prokázání jakých tvrzení měl být vyslechnut. Výslech účastníka není obligatorní součástí tohoto správního řízení (viz § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a žalovaný za popsanych okolností nepochybil, když výslech žalobce neprovedl (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45). Další důkazní návrhy žalobce žalovanému nenavrhl.

35. Soud neshledal pochybení žalovaného ani při samotném posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V první řadě soud konstatuje, že se žalovaný těmito dopady zabýval dostatečně, z napadeného rozhodnutí je patrné, z jakých podkladů a skutkových okolností žalovaný vycházel i na základě jakých úvah dospěl k závěru o přiměřenosti zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu. Jeho posouzení je přezkoumatelné. Žalobcem odkazovaná kritéria vyplývající z judikatury ESLP žalovaný též dostatečně zkoumal, ostatně z této judikatury vychází § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nutno zdůraznit, že není povinností správních orgánů výslovně v odůvodnění hodnotit všechna v úvahu přicházející kritéria pro posuzování přiměřenosti (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 7 Azs 49/2020-35). Žalovaný neopomněl ani délku pobytu žalobce na území, naopak ji považoval za okolnost výrazně působící ve prospěch žalobce, nicméně dospěl k závěru, že tento faktor nemůže převážet nad opakovaným závažným narušováním veřejného pořádku ze strany žalobce a nad negativními dopady jeho opakované protiprávní činnosti (viz str. 5 a 7 napadeného rozhodnutí).
36. Soud konstatuje, že je nepochybné, že si žalobce za více než dvě desítky let pobytu na území ČR zde nutně musel vybudovat vazby chráněné čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Nutno však dodat, že ani tato ustanovení nebrání tomu, aby i zde dlouho žijící cizinci mohli být za určitých okolností vyhoštěni či přijít o pobytové oprávnění. Ostatně čl. 8 odst. 2 Úmluvy výslovně počítá s okolnostmi, za kterých stát může oprávněně zasáhnout do práva na soukromý a rodinný život jednotlivce, mj. za účelem předcházení trestné činnosti či ochrany práv a svobod jiných.
37. Navíc nejde o specifickou situaci, kdy by se zde žalobce narodil a žil zde celý život či alespoň většinu svého dětství. Také nejde o případ, kdy by se trestné činnosti dopustil v mladém věku (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 23. 6. 2008, *Maslov proti Rakousku*, č. 1638/03, odst. 72–75). Pokud je pravdivé tvrzení žalobce o příchodu do ČR v roce 2000, pak sem přišel již jako zletilý. První trestný čin zde spáchal v 32 letech. Poslední trestný čin, který vedl k zahájení správního řízení, ve věku 42 let.
38. Soud výše již potvrdil závěr, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek a že nadále představuje pro veřejný pořádek aktuální a dostatečně závažnou hrozbu. Zrušení jeho pobytového oprávnění tak sleduje legitimní cíl i z hlediska čl. 8 odst. 2 Úmluvy. I podle soudu je tento legitimní cíl v kontextu nyní posuzované věci dostatečně závažný na to, aby převážil nad zájmem žalobce na nezasahování do jeho práva na soukromý a rodinný život.
39. Jak už soud zmínil výše, žalobce se dopustil opakovaně nejen trestné činnosti, ale i řady různých přestupků na úseku dopravy. Jeho trestná činnost přitom neměla rozhodně bagatelní charakter. Jeho odsouzení pro zkrácení daně podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku dokonce již s ohledem na svůj rozsah spadá do kategorie zvláště závažných zločinů (§ 14 odst. 3 trestního zákoníku). V případě jeho posledního odsouzení šlo sice o přečin (ohrožení pod vlivem návykové látky), ale již šlo o § 274 odst. 2 trestního zákoníku, tedy o kvalifikovanou Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

skutkovou podstatu, protože žalobce za volantem způsobil dopravní nehodu, a nadto řídil s opravdu velmi vysokým množstvím alkoholu v krvi. Důvody, pro které žalovaný zrušil pobytové oprávnění žalobce, tak soud považuje s ohledem na množství i charakter jeho protiprávní činnosti za velmi pádné.

40. Současně z hlediska dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce je třeba zdůraznit, že navzdory výše zmíněné délce pobytu na území ČR, žalobce vlastně ani příliš nerozvedl, do jakých konkrétních rodinných a soukromých vazeb na území ČR napadené rozhodnutí významně zasahuje. Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, v ČR žije bývalá manželka žalobce, S. M., ta se ovšem znovu vdala za jiného občana Ukrajiny a vede vlastní rodinný život odděleně od žalobce. Dále žije na území ČR dcera žalobce, D. M., ta je však již zletilá a žije na stejné adrese jako jeho bývalá manželka. Konečně žalobce zmínil D. N. jako svého syna, nicméně žalovaný podotkl, že nejde o biologického syna žalobce, nadto je též zletilý a též žije na stejné adrese jako bývalá manželka žalobce. Tyto závěry žalovaného žalobce nijak konkrétněji v žalobě nerozporuje. Z vyjádření žalobce není ani zřejmé, jak blízký vztah žalobce pojí s těmito osobami, s nimiž zjevně nesdílí společnou domácnost a není ani zřejmé, jak často a zda vůbec se vidají. Z ničeho ani nevyplývá, že by některé z těchto osob byly na žalobci materiálně či jinak závislé (či naopak). Další konkrétní osoby, k nimž by měl blízký vztah, žalobce nezmínil.
 41. Rovněž nelze souhlasit s žalobcem, že v této věci jde fakticky o vyhoštění. Správní vyhoštění je ukončením pobytu cizince na území EU, které je současně spojeno s dobou, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států (§118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Při posuzování přiměřenosti takového rozhodnutí se pak zohledňuje mj. právě doba tohoto zákazu vstupu (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 7. 12. 2021, *Savran proti Dánsku*, č. 57467/15, odst. 182). Čím je tato doba delší, tím je samozřejmě zásah do práv cizince výraznější. V nyní posuzované věci však o správní vyhoštění nejde. Žalobci nebyla stanovena žádná doba, po kterou by mu byl zakázán vstup na území členských států. Tím pádem může žalobce využít i žalovaným zmíněné možnosti, jak dále snížit závažnost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, jako například využití bezvízového styku mezi ČR a Ukrajinou či podání žádosti o vízum za účelem strpění. V souhrnu jde tedy o výrazně méně intenzivnější zásah do práv než v případech vyhoštění, s nimiž se žalobce nepřilehavě srovnává.
 42. Soud pro úplnost dodává, že žalobce je v produktivním věku, nevykonává žádnou specifickou činnost, kterou by nemohl vykonávat v jiné zemi, je zdravý a z ničeho nevyplývá, že by nebyl schopen se o sebe mimo ČR postarat.
 43. Z výše uvedených důvodů považuje soud napadené rozhodnutí za přiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce si měl být vědom následků, které jeho opakovaná protiprávní činnost může mít pro jeho další pobyt na území ČR (viz rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, odst. 51). Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu není rozhodnutím trestní povahy, nejde tedy o opětovné potrestání žalobce (viz již citovaný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 54 A 3/2025-67, odst. 26).
 44. Jde-li o probíhající válečný konflikt na Ukrajině, soud shodně s žalovaným připomíná, že samotné zrušení nejvyššího možného pobytového titulu v podobě povolení k trvalému pobytu neukládá žalobci povinnost vycestovat na Ukrajinu, tím méně do Chersonské oblasti. Svou pobytovou situaci může žalobce řešit např. prostřednictvím již výše zmíněným
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

vízem za účelem strpění podle § 33 zákona o pobytu cizinců, případně vycestováním do jiné země. Dostát závazku *non-refoulement* vyplývajícímu mimo jiné z čl. 2 a 3 Úmluvy lze právě i navrácením cizince do bezpečné třetí země (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, odst. 34). S takovou možností ostatně výslovně počítá úprava v § 179 odst. 5 ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v případech, kdy by jinak bylo vyloučeno užití důvodů znemožňujících vycestování v důsledku mj. zvláště závažné trestné činnosti cizince (§ 179 odst. 3 a 4 téhož zákona).

IV. Závěr a náklady řízení

45. Jelikož soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu pro její nedůvodnost zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2025

Karel Ulík v. r.
samosoudce